

РЕШЕНИЕ

№ 18137

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **236** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Т. Х. Г. от [населено място], против Заповед № 44/11.12.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция Българска служба за акредитация (ИА БСА), с която на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон - основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Твърди се, че не са налице предпоставките по чл. 107а от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение. Конкретно жалбоподателят твърди, че отправеното му предложение за прекратяване на правоотношението по чл. 107а ЗДСл не е стигнало до него, тъй като е ползвал платен годишен отпуск; че не е приел предложението; че не е изплатено уговореното обезщетение. Изтъква, че към датата на прекратяване на служебното му правоотношение предвиденият в закона 7-дневен срок, в който служителят има право да приеме или не предложението, не е изтекъл, както и че в обжалваната заповед не е посочен размерът на уговореното обезщетение. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, изпълнителният директор на Изпълнителна агенция Българска служба за акредитация (ИА БСА), оспорва жалбата като неоснователна по доводи, изложени в писмен отговор, чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание и в представени писмени бележки. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира присъждане на разноски по списък по чл. 80 ГПК.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото и се установява от приложените писмени доказателства, че до датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят Т. Х. Г. е бил държавен служител, като е заемал длъжността директор на Дирекция “Административно-правно и финансово-стопанско обслужване” в ИА БСА, с ранг в II старши ранг.

По делото е прието като доказателство изготвеното до жалбоподателя предложение № 20-03-003/Р от 08.12.2025г., с което изпълнителният директор на ИА БСА предлага на Т. Х. Г. да бъде прекратено служебното му правоотношение, считано от 15.12.2025г., на основание чл. 107а от ЗДСл срещу уговорено обезщетение в размер на трикратния размер на последната получавана месечна основана заплата, а именно 15285,00 лв. Даден му е седемдневен срок, считано от датата на получаване на предложението, да потвърди писмено неговото приемане.

Върху представеното по делото писмено предложение е отбелязано ръкописно, че лицето отказва да се разпише с дата 09.12.2025г, като е положен подпис на А. М..

С оспорената в настоящето производство заповед № 44 от 11.12.2025г., на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл и въз основа на писмено предложение за прекратяване на служебно правоотношение срещу уговорено обезщетение рег. № 20-03-003/Р/08.12.2025г., изпълнителният директор на ИА БСА е прекратил служебното правоотношение на Т. Х. Г., държавен служител на длъжност “Директор на дирекция”, Дирекция“ Административно-правно и финансово-стопанско обслужване” с ранг II старши.

В т. 2 от заповедта е посочено, на основание чл. 107а, ал.1 от Закона за държавния служител, на служителя да се изплати обезщетение в размер на 3-кратния размер на последната получена основна месечна заплата.

Заповедта е връчена на 12.12.2025г. на служителя срещу подпис, като Т. Х. Г. е отбелязал собственоръчно: “Получих заповедта без мое съгласие по направеното предложение на 12.12.2025г. в 17.00 ч”.

По делото от страна на ответника е представен платежен фиш със заплати за м. декември 2025г. на Т. Х. Г., в който фигурира обезщетение по чл. 107а, ал.1 в размер на 13134.00 лв.

Към жалбата е приложено заявление вх. № 22-01/2871В от 01.12.2025г. от Т. Х. Г. за ползване на един ден неплатен отпуск на 08.12.2025г., което му е разрешено със заповед № 229/01.12.2025г. на изпълнителния директор на ИА БСА.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. Такъв към момента на издаване на акта е бил изпълнителният директор на Изпълнителна агенция Българска служба за акредитация, който видно от представената по делото Заповед № ЧР—11-74 /21.11.2025г. на министъра на икономиката и индустрията и справка от Регистър Булстат е М. Н. И. - Й., която е издател на оспорения акт.

Заповедта е издадена в изискуемата от чл. 108, ал. 1 ЗДСл писмена форма и съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Съдът намира, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби. Оспорената заповед за прекратяване на служебно правоотношение е издадена на основание чл. 107а ЗДСл, според който органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. Ако служителят не се произнесе писмено по предложението в 7-дневен срок, смята се, че то не е прието. В ал. 2 е предвидено, че ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

От цитираните разпоредби е видно, че посочените норми уреждат специфично основание за прекратяване на служебното правоотношение, различно от уредените в чл. 105, чл. 106 и чл. 107 ЗДСл едностранно прекратяване. За да се прекрати служебното правоотношение на основание чл. 107а ЗДСл е необходимо между страните да бъде постигнато съгласие, като инициативата на органа по назначаване не означава, че той едностранно може да прекрати правоотношението без съгласието на служителя.

Видно от законовата разпоредба и съгласно трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС (Решение № 12276 от 01.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 6504/2025 г.; Решение № 4062 от 14.04.2026 г. на ВАС по адм. д. № 1612/2026 г.; Решение № 1116 от 3.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 7684/2025 г.; Решение № 12168 от 7.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4220/2023 г. и др.), за да е изпълнен фактическият състав на чл.107а ЗДСл, респективно да бъде налице възможност да бъде прекратено служебно правоотношение по реда на тази норма, е необходимо, от органа по назначаването до съответен държавен служител от повереното му ведомство, да е отправено предложение за прекратяване на служебното му правоотношение и това предложение да бъде прието от служителя в седем дневен срок от получаването му, т. е. в посочения срок да е налице съгласуване на волите на двете насрещни страни.

В случая, от събраните доказателства се установява, че не е налице такова съгласуване. Служителят още с отказа да получи писмено предложение за прекратяване на служебно правоотношение срещу уговорено обезщетение рег. № 20-03-003/P/08.12.2025г. е изразил своята воля. Въпреки това, връчването, което е оформено като получено при отказ, би могло да се приеме за валидно, но при липса на писмено съгласие на служителя в законоустановения 7-дневен срок не би могло да се счита, че предложението е прието. Липсата на съгласие, освен чрез конклюдентните действия, на които законовата разпоредба на чл. 107а, ал.1, изр второ ЗДСл изрично е придала значение на отказ, в случая е категорично заявена и със собственоръчното отбелязване от страна на Т. Х. Т. в заповед № 44 от 11.12.2025г. на изпълнителния директор на ИА БСА за прекратяване на служебното му правоотношение, че не е съгласен с направеното предложение. Съгласието на страните следва да е валидно изразено в предвидената от законодателя писмена форма - да се съдържа в писмено предложение на органа по назначаването и в писмено съгласие на държавния служител, каквото в случая липсва. При липсата на съгласие от страна на служителя, служебното правоотношение не би могло да бъде прекратено на основание чл. 107а от ЗДСл, от което следва че не са налице материалноправните предпоставки на посочената разпоредба и заповедта като незаконосъобразна следва да бъде отменена. В случая оспорената заповед е издадена и реди изтичането на установения в чл. 107а, ал.1 от ЗДСл т-дневен срок за отговор. Въпреки това с оглед изрично изразената воля на служителя, че не приема предложението, е безспорно установени, че съгласие от негова страна не е налице. При липса на съгласие от страна на служителя, изразено писмено, ирелевантно за законосъобразността на заповедта е дали предложението е редовно връчено, както и дали обезщетението е изплатено.

За пълнота следва да се отбележи, че в случая, въпреки изричните указания на съда, дадени с определение № 2722 от 22.01.2026г. и с определение № 4857 от 06.02.2026г., от ответника не бяха представени доказателства, че обезщетението, отбелязано в предложението е платено. Представеният фиш за изплатени трудови възнаграждения за месец декември 2025г. е без автор и не доказва извършено плащане. Съгласно разпоредбата на чл. 107а, ал.2 ЗДСл, не са налице и основания за извършване на такова плащане, тъй като органът по назначаването е длъжен да изплати обезщетението, ако служителят приеме предложението му, което в случая не е сторено. На последно място оспорвана заповед № 44/ 11.12.2025г. е издадена и в противоречие с целта на закона – бързина и процесуално икономия при прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие, но единствено при изрично съгласие от страна на служителя. В случая органът по назначаването е упражнил правомощията си да прекрати служебното правоотношение превратно, като без да изчака изтичането на 7-дневния срок, даден на държавния служител и без изрично писмено съгласие от негова страна, е прекратил служебното му правоотношение, въпреки изричното изявеното несъгласие на служителя. По изложените съображения заповед № 44/11.12.2025г. на изпълнителния директор на ИА БСА, с която на основание чл. 107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Т. Х. Г. като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, е незаконосъобразна и следва да бъде отменена. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя се дължат разноски, съгласно приложения списък в доказан размер на 766,94 евро (1500 лева) - заплатено адвокатско възнаграждение. Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. Х. Г. от [населено място] № 44/11.12.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция Българска служба за акредитация.
ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Българска служба за акредитация да заплати на Т. Х. Г. от [населено място] разноски по делото в размер на 766, 94 евро (седемстотин шейсет и шест евро и деветдесет и четири цента).
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: